

Do druku nr 317

DCO-DCO0.070.1.2024.JE

Warszawa, 7 maja 2024 roku

SEKRETARIAT Z-OY SZEFA KRS

L.dz. DS. 1804.180.2024

Data wpływu 10.05.2024

Pan

Dariusz Salamończyk

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

w odpowiedzi na pismo z 23 kwietnia 2024 r. (sygn. SPS-WP.020.120.5.2024) z prośbą o wyrażenie opinii w sprawie rządowego projektu ustawy o ochronie sygnalistów (druk nr 317), uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego stanowiska.

I. Zmiany w zakresie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym

Po dokonaniu analizy projektowanych przepisów ustawy o ochronie sygnalistów, mającej stanowić wdrożenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii (Dz. Urz. UE L 305 z 26.11.2019, str. 17, z późn. zm.), zwanej dalej „Dyrektywą”, Urząd Komisji Nadzoru Finansowego (UKNF) w pierwszym rzędzie dostrzega konieczność uzupełnienia projektu o przepisy zmieniające ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 135).

Ogólny charakter przepisów – odpowiadający szerokiemu kręgowi podmiotów publicznych mających stosować projektowaną ustawę – wymaga dodatkowych unormowań w odniesieniu do Komisji Nadzoru Finansowego (KNF), w zakresie dotyczącym zgłaszania naruszeń prawa na rynku finansowym, w dużej mierze uregulowanych odrębnymi przepisami, które zgodnie z motywem 20 wdrażanej Dyrektywy powinny być utrzymane w mocy. Za postulowaną zmianą przemawia zakres i charakter uprawnień nadzorczych, jakimi KNF dysponuje względem podmiotów nadzorowanych oraz osób wchodzących w skład organów podmiotów nadzorowanych lub pełniących w nich kluczowe funkcje, a także sensytywność informacji związanych z realizowaniem zadań publicznego nadzoru nad rynkiem finansowym i konieczność utrzymania skutecznej ochrony tych informacji, w zakresie w jakim obowiązek ten wynika z odrębnych ustaw. Odrębne przepisy w postulowanym zakresie są konieczne także ze względu na szczególny charakter rozwiązań ustrojowych, w ramach których wykonywany jest publiczny nadzór nad rynkiem finansowym.

Te dodatkowe unormowania mają charakter komplementarny, uzupełniający lub uszczegóławiający, względem ogólnych rozwiązań zawartych w projektowanej ustawie wdrażającej. Przepisy w tym zakresie powinny być umiejscowione w ustawie o nadzorze nad

rynkiem finansowym w dodatkowym artykule, w ramach poszczególnych ustępów, odnoszącym się do poszczególnych kwestii wymagających szczegółowego uregulowania w związku z wdrażaną Dyrektywą. Dodatkowy artykuł, oznaczony jako art. 4b, powinien otrzymać poniższe brzmienie:

„**Art. 4b.** 1. Komisja jest organem publicznym oraz podmiotem publicznym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia o ochronie sygnalistów (Dz. U.).

2. Przekazanie informacji zwrotnej w wykonaniu obowiązku wynikającego z przepisów ustawy z dnia o ochronie sygnalistów, następuje na zasadach, o których mowa w art. 16 ust. 1.

3. Zakaz działań odwetowych nie narusza uprawnień Komisji wynikających z przepisów niniejszej ustawy, przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 2, lub przepisów odrębnych.

4. W sprawozdaniu, o którym mowa w art. 47 ust. 1 ustawy z dnia o ochronie sygnalistów, w zakresie, o którym mowa w art. 47 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, Komisja przekazuje informacje o liczbie i wynikach:

- 1) kontroli,
 - 2) postępowań wyjaśniających, o których mowa w art. 18a ust. 1,
 - 3) innych postępowań
- wszczętych w wyniku przyjętych zgłoszeń zewnętrznych.

5. Przepisów ustawy, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się do rozpatrywania przez Komisję zgłoszeń zewnętrznych w rozumieniu przepisów tej ustawy, w zakresie odmiennie określonym w:

- 1) art. 133a ust. 9 i 10 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe;
- 2) art. 3a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym oraz przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 3 tej ustawy.”.

Ogólnym uzasadnieniem dla takiej zmiany jest wskazywana już powyżej specyfika kompetencji, w które wyposażona jest ustawowo KNF jako organ nadzoru nad rynkiem finansowym, bardzo szeroki zakres informacji podlegających ustawowej ochronie, a także specyfika ustrojowa KNF jako organu właściwego w zakresie nadzoru nad rynkiem finansowym, będącego zarazem organem Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, który od 1 stycznia 2019 r. ma status państwowej osoby prawnej, utworzonej w celu zapewnienie obsługi KNF i Przewodniczącego KNF. Poszczególne ustępy postulowanego art. 4b rozstrzygają odpowiednio poszczególne kwestie związane z poszczególnymi aspektami specyfiki KNF i UKNF, usuwając możliwe wątpliwości interpretacyjne.

Projektowany przepis art. 4b ust. 1 służy rozstrzygnięciu potencjalnego dualizmu obowiązków organu publicznego oraz podmiotu publicznego wynikających z ustawy wdrażającej Dyrektywę. Specyfika ustrojowa KNF jako organu właściwego w zakresie nadzoru nad rynkiem finansowym oraz Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego jako państwowej osoby prawnej, na gruncie projektowanego art. 2 pkt 6 i pkt 12, bez przepisu szczególnego, będzie skutkował dualizmem obowiązków organu publicznego i podmiotu publicznego nałożonych ustawą zarówno na KNF, jak i UKNF. Projektowany art. 12 pkt 6 definiuje „podmiot publiczny” jako naczelne i centralne organy administracji rządowej, terenowe organy administracji rządowej,

organy jednostek samorządu terytorialnego, inne organy państwowe oraz inne podmioty wykonujące z mocy prawa zadania z zakresu administracji publicznej, właściwe do podejmowania działań następczych w dziedzinach wskazanych w art. 3 ust. 1 ustawy wdrażającej. Z kolei projektowany art. 2 pkt 12 definiuje pojęcie „podmiot publiczny” przez odwołanie do art. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 2021 r. o otwartych danych i ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. z 2023 r. poz. 1524), a ten przepis obejmuje m.in. jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1270, z późn. zm.). Ustawa o finansach publicznych za jednostkę finansów publicznych uznaje zarówno organy władzy publicznej (w tym przypadku taki status należy przypisać KNF), jak i państwowe osoby prawne (a taki status posiada UKNF). W szczególności należy zatem rozstrzygnąć w drodze przepisu prawa, że status podmiotu publicznego w rozumieniu ustawy wdrażającej ma KNF, w związku z jej kompetencjami w odniesieniu do podmiotów prowadzących działalność na rynku finansowym. Urząd Komisji Nadzoru Finansowego będzie pełnił jedynie funkcje obsługowe, nie mając samodzielnej pozycji na gruncie przepisów ustawy wdrażającej Dyrektywę. Analogicznie i konsekwentnie należy podjąć takie rozstrzygnięcie także w zakresie organu publicznego.

Projektowany przepis art. 4b ust. 2 w zakresie obowiązku przekazywania informacji zwrotnej zastrzega obowiązek zapewnienia tajemnicy chronionej na podstawie odrębnych ustaw, na ogólnych zasadach obowiązujących członków KNF oraz pracowników UKNF.

Projektowany przepis art. 4b ust. 3 rozstrzyga kolizję pomiędzy zakazem działań odwetowych, a możliwością niezakłóconego korzystania przez KNF z wynikających z przepisów prawa uprawnień w zakresie tzw. środków ad personam (wniosek o odwołanie, zawieszenie pełnienia funkcji lub odwołanie z pełnionej funkcji, zakaz wykonywania pewnych funkcji na przyszłość etc.). Przepis zapobiegnie nadużywaniu prawa do ochrony przez osoby odpowiedzialne lub współodpowiedzialne za zgłaszanie naruszeń.

Projektowany przepis art. 4b ust. 4 uszczegóławia w stosunku do szczególnych uprawnień KNF wykonanie obowiązku sprawozdawczego w zakresie postępowań wyjaśniających. Jest to konieczne ze względu na to, że w przypadku KNF postępowania wyjaśniające to tylko jeden z rodzajów postępowań, które mogą być wszczęte w wyniku przyjętego zgłoszenia.

Zgodnie z motywem 20 wdrażanej Dyrektywy należy utrzymać w mocy wszelkie szczególne uregulowania w tym względzie przewidziane w obowiązujących już przepisach UE, w tym w aktach UE wymienionych w części II załącznika do Dyrektywy, dopasowane do poszczególnych sektorów. Projektowany przepis art. 4b ust. 5 wymienia przepisy w zakresie usług finansowych, także te wprost wyłączone na podstawie art. 3 ust. 1 wdrażanej Dyrektywy, które stanowią przepisy szczególne i powinny być stosowane w zakresie w jakim odmiennie regulują kwestie związane ze zgłaszaniem naruszeń. Dotyczy to w szczególności przepisów art. 3a ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 188, z późn. zm.) oraz przepisów wydanych na podstawie art. 3a ust. 3 tej ustawy. Przepisy te stanowią odrębne, wprowadzone do prawa krajowego, zasady odbierania zgłoszeń naruszeń lub potencjalnych naruszeń przepisów: (1) ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi; (2) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylającego dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 1, z późn. zm.), (3) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego

i Rady (UE) 2017/1129 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie prospektu, który ma być publikowany w związku z ofertą publiczną papierów wartościowych lub dopuszczeniem ich do obrotu na rynku regulowanym oraz uchylecia dyrektywy 2003/71/WE (Dz. Urz. UE L 168 z 30.06.2017, str. 12, z późn. zm.), (4) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.); (5) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 909/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie usprawnienia rozrachunku papierów wartościowych w Unii Europejskiej i w sprawie centralnych depozytów papierów wartościowych, zmieniającego dyrektywy 98/26/WE i 2014/65/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 236/2012 (Dz. Urz. UE L 257 z 28.08.2014, str. 1, z późn. zm.); (6) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 84, z późn. zm.); (7) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2033 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla firm inwestycyjnych oraz zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, (UE) nr 575/2013, (UE) nr 600/2014 i (UE) nr 806/2014 (Dz. Urz. UE L 314 z 05.12.2019, str. 1, z późn. zm.). Jako odrębne zostały także wskazane przepisy art. 133a ust. 9 i 10 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2023 r. poz. 2488). Przepis art. 10 projektowanej ustawy powinien wywoływać taki skutek, jednak w ust. 1 mowa jedynie o przepisach wymienionych w części II załącznika do wdrażanej Dyrektywy, jednakże zakres wyłączeń, które powinny być ustanowione w zgodzie z motywem 20 jest szerszy. Ze względu na zasadę pewności prawa celowe będzie wprost ustanowienie wyłączeń w odrębnym przepisie, który odnosi się bezpośrednio do działań KNF jako organu właściwego do przyjmowania zgłoszeń dokonywanych na podstawie przepisów wskazanych w projektowanym art. 4b ust. 5 ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Należy zaznaczyć, że w zakresie nadzoru nad rynkiem finansowym takie odrębne, dodatkowe unormowania są konieczne względem wielu regulacji horyzontalnych. Analogiczne dodatkowe unormowania okazały się konieczne m.in. w zakresie przepisów zapewniających stosowanie rozporządzenia RODO. Zostały one zamieszczone w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym jako art. 4a, bezpośrednio poprzedzający wyżej proponowany art. 4b. Ówczesna nowelizacja została wprowadzona ustawą z dnia 21 lutego 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w związku z zapewnieniem stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. U. poz. 730).

Analogicznie jak w przypadku dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1937 z dnia 23 października 2019 r. w sprawie ochrony osób zgłaszających naruszenia prawa Unii, specyfika ustrojowa KNF oraz charakter zadań i kompetencji KNF związanych z nadzorem nad rynkiem finansowym wymuszała konieczność wprowadzenia odrębnych przepisów odniesionych wyłącznie do KNF. Niezbędność uzupełnienia projektu ustawy o proponowany art. 4b ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym ma zatem ogólne uzasadnienie zbliżone do przepisów art. 4a, które zostały wówczas wprowadzone by zapewnić stosowanie RODO.

Postulując dodatkowe przepisy w ramach art. 4b, warto podkreślić bardzo zbliżone uwarunkowania, jakie przesądziły o dodaniu w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym przepisów art. 4a. W art. 4a ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym uregulowane zostały

wówczas kwestie uprawnień KNF do przetwarzania w celu realizacji ustawowych zadań danych wrażliwych, o których mowa w art. 9 ust. 1 w RODO w zakresie danych dotyczących zdrowia, co było niezbędne w świetle podstaw przetwarzania danych wrażliwych określonych w RODO. W przepisach wskazano też maksymalny okres przetwarzania danych, tj. 25 lat. Ponadto z uwagi na zakres przetwarzanych danych oraz cel tego przetwarzania zdecydowano się wprowadzić przepis, zgodnie z którym wystąpienie z żądaniem, o którym mowa w art. 18 ust. 1 rozporządzenia 2016/679, nie wpływa na przebieg i wynik postępowań, innych czynności nadzorczych, a także na korzystanie z innych uprawnień, które przysługują KNF. Przepis przesądził też, że żądanie ograniczenia przetwarzania danych nie wpływa na możliwość złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz publikowania informacji w ramach *Listy ostrzeżeń publicznych KNF*. Ponadto rozstrzygnięto na poziomie ustawowym, że to KNF, a nie UKNF, jest administratorem danych osobowych dla danych osobowych przetwarzanych przez Sąd Polubowny przy KNF oraz danych osobowych przetwarzanych przez komisje egzaminacyjne dla maklerów papierów wartościowych, doradców inwestycyjnych, brokerów ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych oraz pośredników kredytu hipotecznego.

II. Zmiany w zakresie ustawy – Prawo bankowe

Poza zmianą ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym celowe jest też wprowadzenie zmiany w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2023 r. poz. 2488) polegającej na dodaniu w art. 133a przepisu w ust. 11 w brzmieniu:

„11. Zgłoszenia, o których mowa w ust. 9, będące zgłoszeniami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia o ochronie sygnalistów (Dz. U.), w zakresie nie określonym w ust. 9 i 10, rozpatruje się na zasadach i w trybie określonych w przepisach tej ustawy.”.

Uzasadnieniem dla powyższej zmiany ustawy – Prawo bankowe jest usunięcie wątpliwości co do relacji przepisów art. 133a ust. 9 i 10 ustawy – Prawo bankowe do ogólnych przepisów projektowanej ustawy o ochronie sygnalistów, w zakresie w jakim przepisy te dotyczą zgłoszeń w rozumieniu wdrażanej Dyrektywy. Z art. 133a ust. 9 ustawy – Prawo bankowe wynika, że Komisja Nadzoru Finansowego obowiązana jest przyjmować zgłoszenia naruszeń lub potencjalnych naruszeń przepisów ustawy – Prawo bankowe (Dz. U. z 2023 r. poz. 2488) oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.). Z kolei przepis art. 133a ust. 10 ustawy – Prawo bankowe stanowi o obowiązku ochrony informacji uzyskanych w ramach tych zgłoszeń, w tym informacji, które mogłyby umożliwić identyfikację osoby dokonującej zgłoszenia oraz osoby, której zarzuca się naruszenie, a także informacji o dokonaniu zgłoszenia. W związku z możliwymi wątpliwościami czy przepisy art. 133a ust. 9 i 10 ustawy – Prawo bankowe nie tworzą odrębnego reżimu prawnego dla zgłoszeń o nieprawidłowościach, uzasadnione jest rozstrzygnięcie, że do rozpatrywania tych zgłoszeń, o ile będą to zgłoszenia objęte wdrażaną Dyrektywą, należy stosować zasady i tryb określone w przepisach ustawy wdrażającej w zakresie nie określonym odmiennie w art. 133a ust. 9 i 10 ustawy – Prawo bankowe. Taki ujednolicony standard jest zgodny z założeniami jakie przyjął prawodawca europejski.

Dla wprowadzenia powyższych zmian konieczne jest odpowiednie uzupełnienie przepisów zmieniających projektu ustawy o ochronie sygnalistów.

III. Zmiany w zakresie przepisów merytorycznych projektu ustawy o ochronie sygnalistów

Ponadto należy zwrócić uwagę na poniższe kwestie, ze względu na które do rządowego projektu ustawy o ochronie sygnalistów potencjalnie powinny być wprowadzone dodatkowe zmiany:

1. Uzasadnione jest wprowadzenie zmiany w art. 8 ust. 5, który w obecnym brzmieniu zawiera wyłączenie stosowania przepisu art. 14 ust. 2 lit. f rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.), (RODO). W ocenie UKNF wyłączenie powinno być szersze i obejmować stosowanie wszystkich przepisów art. 14 RODO. Wykonanie obowiązku informacyjnego przewidzianego w art. 14 RODO związane jest z ryzykiem ujawnienia tożsamości sygnalisty. Wprawdzie przewidziane w obecnym brzmieniu projektu wyłączenie tego obowiązku w odniesieniu do źródła pochodzenia danych osobowych (art. 14 ust. 2 lit. f RODO) pozwala uniknąć ryzyka bezpośredniego wskazania na sygnalistę, jednak wykonanie obowiązku informacyjnego wynikającego z art. 14 RODO w pozostałym zakresie pośrednio takie ryzyko stwarza, a tym samym niweczy jedno z kluczowych założeń wdrażanej Dyrektywy. Na gruncie przepisów wdrażających Dyrektywę należy rozstrzygnąć, że osobie, której zarzuca się naruszenie, nie mogą być przekazywane żadne informacje, które mogłyby umożliwić identyfikację osoby dokonującej zgłoszenia, a może do tego prowadzić nawet sama informacja o dokonaniu zgłoszenia. Odpowiada to także unormowaniom zawartym w art. 27 ust. 1 oraz art. 43 projektowanej ustawy.
2. Wątpliwość budzi użycie w art. 25 ust. 1 pkt 1, 3 i 6 projektowanej ustawy wyrażenia „wewnętrzna jednostka organizacyjna” („w ramach struktury organizacyjnej”) – adekwatnym określeniem byłoby „komórka organizacyjna”, a więc departament, biuro, zespół, sekcja, dział, itp. – jednostka organizacyjna cechuje się samodzielnością prawno-organizacyjną i własną strukturą organizacyjną, w ramach której mogą być przypisywane zadania komórkom organizacyjnym. Nie można jednoznacznie stwierdzić, czy na gruncie art. 25 ust. 1 pkt 3 projektowanej ustawy do podejmowania działań następczych może zostać wyznaczona więcej niż jedna wewnętrzna jednostka (komórka) organizacyjna. Konieczność doprecyzowania wynika z tego, że postępowanie wyjaśniające może prowadzić jedna wewnętrzna jednostka (komórka) organizacyjna, a ewentualne wniesienie oskarżenia lub działanie podjęte w celu odzyskania środków finansowych inna wewnętrzna jednostka (komórka) organizacyjna w danym podmiocie prawnym.
3. Nie można jednoznacznie stwierdzić, czy zgodnie z art. 26 ust. 6 projektowanej ustawy brak zgody zgłaszającego na dokumentowanie zgłoszenia ustnego podczas spotkania, skutkować będzie niemożnością przyjęcia tego zgłoszenia przez podmiot zobowiązany, tj. koniecznością odmowy przyjęcia zgłoszenia w tym trybie. Nie jest również określone, jakim warunkom ta zgoda powinna odpowiadać, czy dopuszczalne jest wycofanie takiej zgody oraz jakie byłyby skutki takiego wycofania.

4. Dotychczasowe doświadczenia w obszarze prowadzenia wewnętrznych postępowań wyjaśniających wykazały, że okres 3 miesiące na przekazanie informacji zwrotnej zgłaszającemu (w ramach systemu zgłoszeń wewnętrznych) może powodować w codziennej praktyce wiele trudności związanych z terminowym, obiektywnym i kompleksowym zbadaniem sprawy. Wydaje się, że przepis art. 25 ust. 1 pkt 7 projektowanej ustawy mógłby przewidywać uprawnienie do przedłużenia terminu na zbadanie sprawy i przekazanie informacji zwrotnej, w ramach analogicznej regulacji, jak w przypadku systemu zgłoszeń zewnętrznych (art. 41 ust. 2 projektowanej ustawy). Taki dłuższy termin mógłby być stosowany jedynie w uzasadnionych przypadkach, co do zasady obowiązywałby termin 3-miesięczny. Motyw 58 Dyrektywy przewiduje, że rozsądny termin poinformowania osoby dokonującej zgłoszenia nie powinien przekraczać trzech miesięcy. Jeżeli nadal trwają ustalenia dotyczące odpowiednich działań następnych, należy poinformować osobę dokonującą zgłoszenia o tym fakcie i o wszelkich dalszych informacjach zwrotnych, jakich należy oczekiwać. Z kolei motyw 67 Dyrektywy przewiduje termin 6 miesięcy na przekazanie zgłaszającemu informacji zwrotnej, ze względu na szczególne okoliczności sprawy, w szczególności charakter i złożoność przedmiotu zgłoszenia, który może wymagać długotrwałego postępowania wyjaśniającego. Wprawdzie umiejscowienie 67 motywu w ramach systematyki całego aktu prawnego sugeruje, że dotyczy on systemu zgłoszeń zewnętrznych (co ma swoje odzwierciedlenie w art. 11 ust. 2 lit. d) Dyrektywy), to niejednoznaczność zapisu motywu 58 Dyrektywy i nie odzwierciedlenie jego treści w zapisie dot. terminu w treści art. 9 ust. 1 lit. f) Dyrektywy wydaje się umożliwiać polskiemu Ustawodawcy takie ukształtowanie zapisów ustawy, które zapewnią realną możliwość rzetelnego wykonania obowiązku związanego z przekazaniem informacji zwrotnej zgłaszającemu (tj. wydłużenie tego terminu w szczególnych okolicznościach do 6 miesięcy).
5. Rozważenia wymaga rozciągnięcie na zgłoszenia wewnętrzne zasady przewidzianej w art. 40 projektowanej ustawy dla zgłoszeń zewnętrznych. W przypadku zgłoszeń wewnętrznych, analogicznie jak w przypadku zgłoszeń zewnętrznych, o ile w zgłoszeniu dotyczącym sprawy będącej już przedmiotem wcześniejszego zgłoszenia przez tego samego lub innego zgłaszającego nie zawarto istotnych nowych informacji na temat naruszeń, należałoby umożliwić pozostawienie takiego zgłoszenia bez rozpoznania zgłoszenia i nie podejmowania działań następnych, z obowiązkiem zamieszczenia adnotacji w rejestrze dla zgłoszeń wewnętrznych, analogicznie do przyjętego rozwiązania w tym zakresie rozwiązania tj. dla zgłoszeń zewnętrznych. (art. 46 ust. 3 pkt 8 projektowanej ustawy).

Z poważaniem

Jacek Jastrzębski

Przewodniczący

Komisji Nadzoru Finansowego

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

